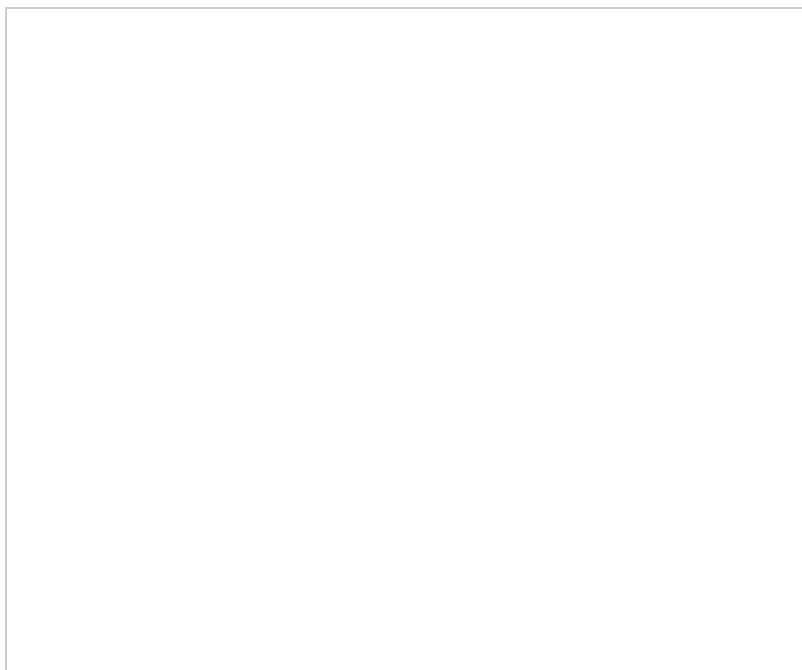

Japanissa on kuuma

15.12.2022 6.00

Riina Laamanen lähti 19-vuotiaana au-pairiksi Irlantiin. Rakkaus Dubliniin oli niin syvällä, että hän muutti maahan. Riina on työskennellyt vuoropäällikkönä gourmet-ravintolassa, mutta elämä muuttui kun hän muutti Japaniin amerikkalaisen, USA:n armeijassa palvelevan poikaystävänsä luo. Osa III.

Kun lähdemme aikaisin aamulla laivaston tukikohdasta kohti Yokosukan keskustaa ja pientä vierasmajaa, josta olen varannut huoneen itselleni, aurinko paistaa pilvettömältä taivaalta ja minulla on tukala olo pienessä kesämekossani. Matt kantaa koko maallisen omaisuuteni sisältävän painavan matkalaukkuni vierasmajan ovelle, toivottaa mukavaa päivää ja lähtee töihin. Ja siinä minä seison. Keskellä Japania, aivan yksin, uusi elämä edessäni.

Vien tavarani yläkertaan, kuuden neliömetrin kokoiseen huoneeseeni ja lähden kaupungille. Ensimmäinen asia listallani on löytää uusi tyyny. Japanilaiset tyynyt on täytetty vehnän jyvillä. Ne ovat hyväksi ryhdille mutta aivan liian kovia minun länsimaisiin tyynyihin tottuneelle päälleni. Yokosukan keskustassa on Daiei -niminen liikekeskus jonne suunnistan tyynyostoksille. Sytytän kadulla kävellessäni tupakan ja vanha japanilainen herrasmies pyytää kohteliaalla englannilla minua sammuttamaan sen. Täällä kaduilla tupakointi on kiellettyä. Kahviloissa, ravintoloissa ja pubeissa on tuhkakupit pöydillä, mutta kiireisillä kaduilla tupakointia pidetään vaarallisena. No, nyt tiedän.

Kello lähenee puolta päivää ja minulla on nälkä. Vaikka Yokosukan väestöstä suuri osa on amerikkalaisia laivaston tukikohdan vuoksi, ovat ruokalistat lähes joka paikassa japaniksi. Koska en halua istua ravintolaan pois auringonpaisteesta päätän ostaa lounasta yhdestä lukuista pienistä ruokakaupoista ja syödä kävellessäni. Kassan lähellä myydään sämpylää muistuttavia lihatäytteisiä kuumia palloja ja valitsen sellaisen, joka kuvan perusteella näyttää pitävän sisällään jauhelihaa ja juustoa. Herkullista. Myöhemmin illalla Matt kertoo, että pallerot ovat kiinalaisia ja sisältävät useasti koiran lihaa. Mitäpä amerikkalaiset tietäisivät. Minä en ikinä söisi koiraa.

Japanin arkkitehtuuri on kaunista jos onnistuu löytämään muinaisen temppelin tai lähtee maaseudulle, mutta kaupungeissa rakennusten ainoa tehtävä on luoda mahdollisimman monta asuntoa, kauppaa ja ravintolaa mahdollisimman pieneen tilaan. Kaikki on tiivistettyä ja pientä, tyylit, värit ja muodot vaihtelevat rakennuksesta toiseen. Itse asiassa kaikki on täällä pienempää kuin Euroopassa: ruoka-annokset, vaatteet, talot ja ihmiset. Tunnen itseni punapäiseksi hirviöksi näiden kauniiden nukenkokoisten japanilaisten keskellä. Dieetti. Heti huomenna.

Normaalin tyynyn löytäminen osoittautuu mahdottomaksi tehtäväksi ja ostan pörröisen pehmeän koristetyynyn hemmotellulle päälleni. Seuraava hankinta on puhelin, sillä eurooppalaiset puhelimet eivät toimi täällä. Kuudella tuhannella jenillä eli noin 60 eurolla saan puhelimen jossa on kamera, internetyhteys, mp3-soitin ja kaikki mahdollinen. Minulla on japanilainen puhelinnumero ja tunnen itseni paikalliseksi. Matt tapaa minut kaupungilla työvuoronsa jälkeen. Menemme paikalliseen pubiin drinkille. Tiskillä on nestettä täynnä oleva lasipurkki, jonka pohjalla on kuollut käärme suu auki, myrkyhampaat esillä. Purkin vieressä on kyltti, jossa sanotaan Habu-shot, 700 yen. Matt selittää, että neste on *sakea* johon käärmeen myrky sekoittuu ja että juomalla on huumeita vastaava vaikutus. Tilaan oluen.

Viimeinen juna lähtee yhdeltätoista ja Matt jättää minut taas vierasmajan eteen. Seuraavat päivät joudun tutkimaan uutta kotiani yksin, Matt tekee pitkiä päiviä töissä, mutta enää minua ei kauhistuta. Tänään onnistuin tilaamaan ruokaa, ostamaan puhelimen, käymään tietokoneelta näyttävässä naistenhuoneessa ja olemaan eksymättä. Japanissa ei ole rikollisuutta, laukun voi jättää baarissa pöydälle ja pyörän kaupan eteen lukitsematta. Matt on antanut minulle kortin, jossa kohteliaalla japanin ja englannin kielellä selitetään, että olen eksyksissä ja voisitteko ohjata minut laivaston tukikohtaan, kiitos. Lähden rohkeana kohti uusia seikkailuja.

RIINA LAAMANEN

